

skulde kunne gaa ind paa. Grundprincipet i den norske Ordning af Forholdet er, at man fortrinnsvis har villet forbyde alle saadanne Personer at besatte sig med Lægevirksomhed, om hvem man saa at sige a priori kunde forudsætte, at de vare Bedragerere. Thi een Ting, mine Herrer, ere vi jo Alle enige om baade her og i det andet Thing, at der ikke er Tale om at gjøre Lægevirksomheden til en fri Hæving for Alle og Enhver — det har jeg ikke hørt Nogen tage Ordet for — men at der alene er Tale om at forhindre det for Jølelsen Stødende, at en Mand, der har hjulpet sine Medmenneker, risikerer, om ikke Straf, saa dog retslig Forsøgning for denne Handling. Deri tror jeg, at vi Alle ere enige, ja, jeg tror endog, saa, at den høitærede Justitsminister er enig i, at der trænges til en Omordning af dette Forhold, og at man kunde ønske en Forandring i Loven af 1794. Det var altsaa det, den norske Lovgivning rettede sin Opmærksomhed paa, at udelukke den Klasse af Folk, om hvem man er berettiget til at forudsætte, at der i den findes de fleste Charlataner og de fleste Bedragerere. I Øvrigt har man ment, at man ikke behøvede at rette Straffebestemmelsen mod Andre end mod dem, der virkelig bevislig have gjort Skade ved deres Praktiseren. Jeg indrømmer gerne, at det kan have sin Bænkfelighed i det enkelte Tilfælde at afgjøre, om der bevislig er stet Skade. Men jeg kan ikke komme fra, at en Ordning som den, der er bleven til Lov i Norge, ogsaa meget vel maa kunne være anvendelig i Danmark, og, forsaavidt som der her har været Tale om, at vi slet ikke skulde tage dette til os fra det andet Thing komne Lovforslag under Behandling, saa kan jeg navnlig ikke tiltræde denne Mening. Da Sagen for 5 Aar siden var til Behandling her i Thinget, fremkom den høitærede 6te kongevalgte Landsthingsmand (Utsig) med et Forslag, som gik i samme Retning som det, han nu i Dag har antydet. Det gik ud paa, at det skulde være tilladt at udøve Lægevirksomhed — det var vel just ikke Ordene, men dog Meningen — naar man blot ikke tog nogen Betaling derfor; men jeg kunde ikke den Gang og jeg kan heller ikke nu se, hvorledes det vil være muligt at kontrollere dette. Desuden forekommer det mig, at det maa erkjendes, at der kan være Tilfælde, hvor det vilde være i høi Grad lidet tiltalende, om ikke den, der var bleven hjulpen, skulde være i Stand til at vise sin Erkjendtlighed for den Hjælp, han har faaet, uden derfor at udsætte den Mand, der har hjulpet ham, for Retssforfølgning. For mig stiller Sagen sig saaledes, at jeg tror, det vilde være rigtigt, om Landstinget lod denne Sag gaa til videre Behandling og ikke aflattede den nu, vare sig med eller uden en motiveret Dagsorden. I Øvrigt er det jo en Selvfølge, at jeg med den Erfaring, jeg har gjort for 5 eller lidt over 5 Aar siden, har et meget aabent Blik for Bænkfelighederne ved at ordne

denne Sag, eller rettere sagt ved at komme paa det Reue med, hvorledes denne Sag bør ordnes. — Den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Søsen) gjorde opmærksom paa, at der maaske kan være visse Brøst ved den nuværende Ordning af den høiere Administration af vort Medicinalvæsen. De Ytringer, han fremkom med, stemte i en paafaldende Grad med Udtalelser, som vi hørte for 5 Aar siden af det høitærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Krieger), Udtalelser, som jeg havde en særlig Anledning til den Gang at lægge nøie Mærke til, og hvis Rigtighed jeg i høi Grad maatte erkjende. Han udtalte, at for at faae en frugtbar Forberedelse af denne Sags Ordning var det nødvendigt, — naar han med saa Ord skulde betegne det —, at der tilveiebragtes „en personlig Forbindelse mellem det Ministerium, som har den øverste Bestyrelse af disse Forhold, og de overalt i Landet fungerende offentlige og private Læger, som alle staa under Sundhedskollegiets Kontrol“. Jeg tror nu, at det i alle Tilfælde er en meget tilraadelig Foranstaltning, at Sundhedskollegiet bliver afløst af en enkelt Embedsmand, hvad man nu vil kalde ham, fra hvem Forslag til Omordninger skulle udgaa, og som veed, at paa ham hviler det fulde Ansvar. Jeg tror netop, at, hvis der er nogen Feil ved Sundhedskollegiet, da er det den, at der er altfor mange Medlemmer, saa at Ingen ret veed, hvem der skal handle, eller i alt Fald, hvem der bærer Ansvaret. Jeg tillod mig den Gang, da den nævnte Udtalelse var fremsat af den høitærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn, at give det Løfte, at denne Sag skulde blive nøie overveiet af Justitsministeriet, og det var maaske noget letfindig af mig, der den Gang egentlig ikke ventede i lang Tid at skulle vedblive at være Justitsminister. Jeg nærer imidlertid den Tillid, at det Løfte, jeg den Gang gav som Justitsminister, ogsaa virkelig er blevet opfyldt, og jeg har ingen Tvivl om, at Sagen er bleven nøie overveiet i Justitsministeriet ogsaa af den høitærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn i den Tid, han efter min Funktionstid havde Justitsministeriets Portefeuille, ligesaa lidt som jeg nærer nogen Tvivl om, at den høitærede nuværende Justitsminister nøie har overveiet eller i alt Fald nøie vil overveie Sagen. Jeg tror, det vilde være rigtigt, og det blev ogsaa den Gang antydet af den høitagtede Landsthingsmand, jeg gjentagne Gange har nævnt, at man, naar man tager fat paa nogen Del af vor Medicinalordning, da tager det Altsammen for. Det 2det Medlem for 10de Kreds berørte ogsaa forskjellige andre Ting, nemlig Apothekervæsenet, Materialhandelen, Handelen med Gift osv., med Hensyn til hvilke vor Lovgivning er af den Besskaffenhed, at jeg tror, at de fleste ville erkjende, at den trænger til en Omordning. Disse Spørgsmaal burde altsaa ogsaa tages under Overveielse, saa